

Dziennik Urzędowy C 370

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

17 grudnia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 370/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 362 z 10.12.2011.	1
Trybunał Sprawiedliwości		
2011/C 370/02	Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału	2
2011/C 370/03	Wybory prezesów izb	2
2011/C 370/04	Przydział sędziów do izb	2
2011/C 370/05	Mianowanie pierwszego rzecznika generalnego	3
2011/C 370/06	Listy służące do ustalania składów orzekających	3
2011/C 370/07	Wyznaczenie izby do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 104b regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości	4

PL

 Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Sąd

2011/C 370/08	Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu	5
2011/C 370/09	Wybór prezesa izby	5
2011/C 370/10	Przydział sędziów do izb	5

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 370/11	Złożenie ślubowania przez nowych członków Sądu do spraw Służby Publicznej	8
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 370/12	Sprawa C-255/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Zabezpieczenie społeczne — Ograniczenie swobody świadczenia usług — Pozaszpitalne koszty leczenia poniesione w innym państwie członkowskim — Brak zwrotu kosztów tudzież zwrot uzależniony od uzyskania uprzedniej zgody)	9
2011/C 370/13	Sprawy połączone C-509/09 i C-161/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof, Tribunal de grande instance de Paris — Niemcy, Francja) — eDate Advertising GmbH przeciwko X, Olivier Martinez, Robert Martinez przeciwko MGN Limited (Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach, których „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony, czyn podobny do czynu niedozwolonego lub roszczenie wynikające z takiego czynu” — Dyrektywa 2000/31/WE — Publikacja informacji w Internecie — Naruszenie dóbr osobistych — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Prawo właściwe dla usług społeczeństwa informacyjnego)	9
2011/C 370/14	Sprawa C-511/09 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Dongguan Nazha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej i IML Industria Meccanica Lombarda Srl (Odwołanie — Dumping — Przywozy mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Rozporządzenie (WE) nr 1136/2006 — Ustalenie marginesu dumpingu — Porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) i art. 2 ust. 10)	10
2011/C 370/15	Sprawa C-530/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu — Rzeczpospolita Polska) — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa przeciwko Ministrowi Finansów (VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 52 lit. a) i art. 56 ust. 1 lit. b) i g) — Miejsce czynności podlegających opodatkowaniu — Miejsce opodatkowania — Tworzenie, wypożyczanie i montaż stoisk targowych)	11

2011/C 370/16	Sprawa C-47/10 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Republika Austrii przeciwko Scheucher — Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GesmbH, Wech-Kärntner Trut-hahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH i Johannowi Zsifkovicsowi; Komisja Europejska (Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 87 WE i art. 88 ust. 2 i 3 WE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalne podstawy stwierdzenia nieważności — Pojęcie „zain-teresowanej strony” — Uzasadnienie wyroków — Ciężar dowodu — Środki organizacji postępowania przed Sądem — Artykuły 64 i 81 regulaminu postępowania przed Sądem) 11	11
2011/C 370/17	Sprawa C-93/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Essen-NordOst przeciwko GFKL Financial Services AG (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 i art. 4 — Zakres stosowania — Pojęcia „odpłatne świadczenie usług” i „działalność gospodarcza” — Sprzedaż wierzytelności trudnych — Cena sprzedaży niższa od nominalnej wartości wierzytelności — Przejęcie przez nabywcę windykacji wierzytelności i ryzyka niewypłacalności dłużnika) 12	12
2011/C 370/18	Sprawa C-109/10 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. — Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie — Nadużycie pozycji dominującej — Naruszenie prawa do obrony — Dostęp do akt — Przesłuchanie przedsiębiorstwa) 12	12
2011/C 370/19	Sprawa C-110/10 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. — Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Naruszenie prawa do obrony — Dostęp do akt — Przesłuchanie przedsiębiorstwa) 13	13
2011/C 370/20	Sprawa C-311/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Euro-pejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2007/46/WE — Homologacja pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie — Niepełna transpozycja) 13	13
2011/C 370/21	Sprawa C-362/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Euro-pejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/98/WE — Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego — Nieprawidłowa transpozycja lub brak transpozycji niektórych przepisów w wyznaczonym terminie) 14	14
2011/C 370/22	Sprawa C-402/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société Groupe Limagrain Holding przeciwko Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (Rolnictwo — Rozporządzenia (EWG) nr 3665/87 i 565/80 — Refundacje wywozowe — Refundacja wypłacona zaliczką — Towary objęte procedurą składu celnego — Brak ewidencji towarowej — Dowód na okoliczność dokonania wywozu towarów — Pobranie w całości lub w części refundacji związanej z tym wywozem — Obowiązek zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty — Zastosowanie zwiększenia kwoty do zwrotu) 14	14
2011/C 370/23	Sprawa C-504/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Republika Słowacka) — Tanoarch s.r.o. przeciwko Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (Podatki — Podatek VAT — Prawo do odliczenia — Cesja udziału w prawie do wynalazku przysługującym kilku przed-siębiorstwom na przedsiębiorstwo mające prawo do korzystania z tego wynalazku w całości — Praktyka stanowiąca nadużycie) 15	15
2011/C 370/24	Sprawa C-559/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Belgia) — Deli Ostrich NV przeciwko Belgische Staat (Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Zamrożone mięso wielbłądów niehodowlanych — Zaklasyfikowanie do podpozycji 0208 90 40 (inne rodzaje dziczyzny) lub podpozycji 0208 90 95 (pozostałe)) 15	15

2011/C 370/25	Sprawa C-601/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi dodatkowe związane z katastrem i z zagospodarowaniem przestrzennym — Procedura negocjacyjna bez poprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu)	15
2011/C 370/26	Sprawa C-472/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 16 września 2011 r. — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csaba Csipai i Viktória Csipai	16
2011/C 370/27	Sprawa C-490/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 26 września 2011 r. — IBIS S.r.l. przeciwko PARTIUM '70 Műanyagipari Zrt.	16
2011/C 370/28	Sprawa C-500/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 23 września 2011 r. — Fruition Po Limited przeciwko Minister of Sustainable Farming and Food and Animal Health	17
2011/C 370/29	Sprawa C-522/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Lecce (Włochy) w dniu 13 października 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadre Mbaye	17
2011/C 370/30	Sprawa C-528/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 18 października 2011 r. — Zuheyr Freyeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet	18
2011/C 370/31	Sprawa C-529/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 września 2011 r. — Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani przeciwko Secretary of State for the Home Department	19
2011/C 370/32	Sprawa C-537/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova (Włochy) w dniu 21 października 2011 r. — Mattia Manzi, Compagnia Naviera Orchestra przeciwko Capitaneria di Porto di Genova	20
2011/C 370/33	Sprawa C-539/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 21 października 2011 r. — Ottica New Line di Accardi Vincenzo przeciwko Comune di Campobello di Mazara	20
Sąd		
2011/C 370/34	Sprawa T-274/07: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Zhejiang Harmonic Hardware Products przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Prawo do obrony — Zobowiązanie cenowe — Zachowanie anonimowości skarżących)	22
2011/C 370/35	Sprawa T-37/08: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Walton przeciwko Komisji (Wykonanie budżetu — Odzyskanie — Potrącenie wierzytelności — Skutek wsteczny — Wyrok Sądu zasądający od Komisji odszkodowanie wraz z odsetkami — Wierzytelność pewna, wyrażona w kwocie pieniężnej i wymagalna)	22
2011/C 370/36	Sprawa T-384/08: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Elliniki Nafpigokataskevastiki i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Przemysł stoczniowy — Pomoc przyznana przez władze greckie w formie gwarancji odszkodowania — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania państwu — Zasoby państwowe — Kryterium inwestora prywatnego)	22

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 370/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 362 z 10.12.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Dz.U. C 319 z 29.10.2011.

Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału

(2011/C 370/02)

C.G. Fernlund, mianowany decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 8 września 2011 r. ⁽¹⁾ sędzią Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 6 października 2011 r. do dnia 6 października 2012 r., złożył w dniu 6 października 2011 r. ślubowanie przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 234 z 10.9.2011, s. 42.

Wybory prezesów izb

(2011/C 370/03)

W dniu 27 września 2011 r. sędziowie Trybunału Sprawiedliwości wybrali, na podstawie art. 10 § 1 akapit drugi regulaminu postępowania, M Safjana, U. Löhmsa, J. Malenovský'ego i A. Prechal na prezesów odpowiednio piątej, szóstej, siódmej i ósmej izby orzekającej w składzie trzech sędziów, na okres roku, do dnia 6 października 2012 r.

Przydział sędziów do izb

(2011/C 370/04)

Na posiedzeniu w dniu 11 października 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości postanowił przydzielić C.G. Ferlunda do drugiej i szóstej izby.

W związku z wyborem prezesów izb orzekających w składzie trzech sędziów i przydzieleniem C.G. Ferlunda do drugiej i szóstej izby, izby druga, piąta, szósta, siódma i ósma mają w konsekwencji następujący skład:

Druga izba

J.N. Cunha Rodrigues, prezes izby

A. Rosas, U. Löhmus, A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev i C.G. Fernlund, sędziowie

Piąta izba

M. Safjan, prezes izby

A. Borg Barthet, M. Ilešič, E. Levits, J.J. Kasel i M. Berger, sędziowie

Szósta izba

U. Löhmus, prezes izby

A. Rosas, A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev i C.G. Fernlund, sędziowie

Siódma izba

J. Malenovský, prezes izby

R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz i D. Šváby, sędziowie

Ósma izba

A. Prechal, prezes izby

K. Schieman, L. Bay Larsen, C. Toader i E. Jarašiūnas, sędziowie

Mianowanie pierwszego rzecznika generalnego

(2011/C 370/05)

Na posiedzeniu w dniu 4 października 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości mianował na podstawie art. 10 § 1 akapit trzeci regulaminu postępowania na okres roku, do dnia 6 października 2012 r., J. Mazáka pierwszym rzecznikiem generalnym.

Listy służące do ustalania składów orzekających

(2011/C 370/06)

Na posiedzeniu w dniu 11 października 2011 r. Trybunał sporządził listę, o której mowa w artykule 11b § 2 regulaminu postępowania, celem określenia składu wielkiej izby:

Wielka izba

A. Rosas
C.G. Fernlund
R. Silva de Lapuerta
E. Jarašiūnas
K. Schiemann
A. Prechal
E. Juhász
M. Berger
G. Arestis
D. Šváby
A. Borg Barthet
M. Safjan
M. Ilešič
J.J. Kasel
J. Malenovský
C. Toader
U. Lohmus
A. Arabadjiev
E. Levits
T. von Danwitz
A. Ó Caoimh
L. Bay Larsen

Na posiedzeniu w dniu 11 października 2011 r. Trybunał sporządził listę, o której mowa w artykule 11c § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania, celem określenia składu drugiej izby:

Druga izba

A. Rosas
C.G. Fernlund
U. Lohmus
A. Arabadjiev
A. Ó Caoimh

Na posiedzeniu w dniu 11 października 2011 r. Trybunał sporządził listy, o których mowa w artykule 11c § 2 akapit drugi regulaminu postępowania, celem określenia składu izb orzekających w składzie trzech sędziów:

Piąta izba

A. Borg Barthet
M. Ilešič
E. Levits
J.J. Kasel
M. Berger

Szósta izba

A. Rosas
A. Ó Caoimh
A. Arabadjiev
C.G. Fernlund

Siódma izba

R. Silva de Lapuerta
E. Juhász
G. Arestis
T. von Danwitz
D. Šváby

Ósma izba

K. Schiemann
L. Bay Larsen
C. Toader
E. Jarašiūnas

Wyznaczenie izby do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 104b regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

(2011/C 370/07)

Na posiedzeniu w dniu 27 września 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości wyznaczył na okres roku, do dnia 6 października 2012 r., drugą izbę Trybunału na izbę, która zgodnie z art. 9 § 1 akapit drugi regulaminu postępowania będzie rozpoznawać sprawy, o których mowa w art. 104b tego regulaminu.

SĄD

Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu

(2011/C 370/08)

M. Kancheva, mianowana decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 8 września 2011 r. ⁽¹⁾ sędzią Sądu na okres od dnia 12 września 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r., złożyła w dniu 19 września 2011 r. ślubowanie przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 234 z 10.9.2011, s. 43.

Wybór prezesa izby

(2011/C 370/09)

W związku z rezygnacją prezesa izby E. Moavera Milanesiego i zgodnie z art. 7 § 3 oraz art. 15 regulaminu postępowania, Sąd wybrał w dniu 23 listopada 2011 r. H. Kanninena na prezesa szóstej izby złożonej z pięciu i z trzech sędziów na okres od dnia 23 listopada 2011 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r.

Przydział sędziów do izb

(2011/C 370/10)

W związku z wyborem sędziego H. Kanninena na prezesa szóstej izby, na zgromadzeniu plenarnym w dniu 25 listopada 2011 r. Sąd postanowił wprowadzić następujące zmiany do decyzji zgromadzenia plenarnego z dnia 20 września 2010 r. ⁽¹⁾, z dnia 26 października 2010 r. ⁽²⁾, z dnia 29 listopada 2010 r. ⁽³⁾ i z dnia 20 września 2011 r. ⁽⁴⁾ o przydziale sędziów do izb.

Na okres od dnia 25 listopada 2011 r. do dnia podjęcia obowiązków przez członka z Włoch ustala się następujący przydział sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

J. Azizi, prezes izby, E. Cremona, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen i D. Gratsias, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

J. Azizi, prezes izby;
E. Cremona, sędzia;
S. Frimodt Nielsen, sędzia.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek, J. Schwarcz i M. Kancheva, sędziowie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010, s. 5

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010, s. 2

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 z 15.10.2011, s. 2

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby;
F. Dehousse, sędzia;
J. Schwarcz, sędzia.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

O. Czúcz, prezes izby, E. Cremona, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen i D. Gratsias, sędziowie.

Trzecia izba w składzie trzech sędziów:

O. Czúcz, prezes izby;
I. Labucka, sędzia;
D. Gratsias, sędzia.

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Czwarta izba w składzie trzech sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby;
K. Jürimäe, sędzia;
M. van der Woude, sędzia.

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Piąta izba w składzie trzech sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby;
V. Vadapalas, sędzia;
K. O'Higgins, sędzia.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso i A. Popescu, sędziowie.

Szósta izba w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, prezes izby;
N. Wahl, sędzia;
S. Soldevila Fragoso, sędzia.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek, J. Schwarcz i M. Kancheva, sędziowie.

Siódma izba w składzie trzech sędziów:

A. Dittrich, prezes izby;
a) I. Wiszniewska-Białecka i M. Prek, sędziowie;
b) I. Wiszniewska-Białecka i M. Kancheva, sędziowie;
c) M. Prek i M. Kancheva, sędziowie.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

L. Truchot, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso i A. Popescu, sędziowie.

Ósma izba w składzie trzech sędziów:

L. Truchot, prezes izby;
M.E. Martins Ribeiro, sędzia;
A. Popescu, sędzia.

W okresie od dnia 25 listopada 2011 r. do dnia podjęcia obowiązków przez członka z Włoch, w siódmej izbie powiększonej, sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony będą dwaj pozostali sędziowie siódmej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy, czwarty sędzia tej izby oraz sędzia drugiej izby w składzie trzech sędziów. Sędziego tego, którym nie jest prezes izby, wyznacza się na okres jednego roku zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem.

W okresie od dnia 25 listopada 2011 r. do dnia podjęcia obowiązków przez członka z Włoch, w drugiej izbie powiększonej, sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony będą dwaj pozostali sędziowie drugiej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy oraz dwaj sędziowie siódmej izby, w składzie złożonym z czterech członków. Wspomnianych dwóch sędziów, z których żaden nie jest prezesem izby, wyznacza się na okres jednego roku zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Złożenie ślubowania przez nowych członków Sądu do spraw Służby Publicznej

(2011/C 370/11)

R. Barents, K. Bradley i E. Perillo, mianowani decyzją z dnia 18 lipca 2011 r. ⁽¹⁾ sędziami Sądu do spraw Służby Publicznej na okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 30 września 2017 r., złożyli w dniu 6 października 2011 r. ślubowanie przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 26.7.2011, s. 31.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-255/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Zabezpieczenie społeczne — Ograniczenie swobody świadczenia usług — Pozaszpitalne koszty leczenia poniesione w innym państwie członkowskim — Brak zwrotu kosztów tudzież zwrot uzależniony od uzyskania uprzedniej zgody)

(2011/C 370/12)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i M. França, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M.L. Duarte, A. Veiga Correia i P. Oliveira, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J.M. Rodríguez Cárcamo, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Zwrot pozaszpitalnych kosztów leczenia poniesionych zagranicą — Uprzednia zgoda — Ścisłe warunki

Sentencja

1) Nie ustanawiając, z wyjątkiem wystąpienia okoliczności przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin zamieszkałych się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., w brzmieniu zmienionym ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., możliwości zwrotu kosztów

pozaszpitalnych świadczeń zdrowotnych poniesionych w innym państwie członkowskim, które nie obejmują użycia aparatury medycznej wymagającej znacznych nakładów i zostały wymienione w sposób wyczerpujący w przepisach krajowych, lub jeżeli Decreto-Lei nr 177/92 z dnia 13 sierpnia 1992 r. ustanawiający warunki zwrotu kosztów leczenia poniesionych za granicą dopuszcza możliwość zwrotu kosztów wspomnianych świadczeń, uzależniając zwrot od uzyskania uprzedniej zgody, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE.

2) Republika Portugalska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

3) Królestwo Hiszpanii i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof, Tribunal de grande instance de Paris — Niemcy, Francja) — eDate Advertising GmbH przeciwko X, Olivier Martinez, Robert Martinez przeciwko MGN Limited

(Sprawy połączone C-509/09 i C-161/10) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach, których przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony, czyn podobny do czynu niedozwolonego lub roszczenie wynikające z takiego czynu — Dyrektywa 2000/31/WE — Publikacja informacji w Internecie — Naruszenie dóbr osobistych — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Prawo właściwe dla usług społeczeństwa informacyjnego)

(2011/C 370/13)

Język postępowania: niemiecki i francuski

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof, Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: eDate Advertising GmbH, Olivier Martinez, Robert Martinez

Strona pozwana: X, MGN Limited

Przedmiot

(C-509/09)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) oraz art. 3 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178, s. 1) — Ustalenie jurysdykcji oraz właściwego prawa mającego zastosowanie do powództwa o naruszeń dóbr osobistych przez treści zamieszczone w Internecie — Kryteria określenia „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”.

(C-161/10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance de Paris — Wykładnia art. 2 i art. 5 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Sąd właściwy do orzekania w przedmiocie powództwa wniesionego w związku z naruszeniem prawa do poszanowania życia prywatnego i prawa do wizerunku, do którego miałyby dojść w wyniku umieszczenia informacji lub zdjęć w sieci, w witrynie utworzonej na serwerze znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym powód ma miejsce zamieszkania — Określenie miejsca, gdzie doszło do zdarzenia wywołującego szkodę — Znaczenie, jakie dla określenia tego miejsca ma liczba połączeń ze sporną stroną internetową dokonanych z państwa, w którym powód ma miejsce zamieszkania, jego przynależność państwowa i ewentualnie język, w którym rozpowszechniane są sporne informacje

Sentencja

1) Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w wypadku naruszenia dóbr osobistych za pośrednictwem treści opublikowanych w witrynie internetowej, osoba, która uważa się za poszkodowaną, może wytoczyć powództwo dotyczące odpowiedzialności za całość doznanych krzywd i poniesionych szkód bądź przed sądami państwa członkowskiego, w którym wydawca tych treści ma swoją siedzibę, bądź przed sądami państwa członkowskiego, w którym znajduje się centrum jej interesów życiowych. Osoba ta może również, zamiast powództwa dotyczącego odpowiedzialności za całość doznanych krzywd i poniesionych szkód, wytoczyć powództwo przed sądami każdego państwa członkowskiego, na którego terytorium treść umieszczona w sieci jest lub była dostępna. Sądy te są właściwe do rozpoznania jedynie krzywdy lub szkody spowodowanych na terytorium państwa członkowskiego sądu, przed którym takie powództwo zostało wytoczone.

2) Artykuł 3 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on obowiązku transpozycji w formie specyficznej normy kolizyjnej. Jednakże, w zakresie koordynowanej dziedziny, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby — z zastrzeżeniem odstępstw dozwolonych zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31 — usługodawca świadczący usługę handlu elektronicznego nie był poddany wymogom surowszym aniżeli wymogi przewidziane przez prawo materialne obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ten usługodawca ma siedzibę.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Dongguan Nazha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej i IML Industria Meccanica Lombarda Srl

(Sprawa C-511/09 P) (¹)

(Odwołanie — Dumping — Przywozy mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Rozporządzenie (WE) nr 1136/2006 — Ustalenie marginesu dumpingu — Porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) i art. 2 ust. 10)

(2011/C 370/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dongguan Nazha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd (przedstawiciel: P. Bentley, QC)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P. Hix i B. Driessen, pełnomocnicy, G. Berrisch, Rechtsanwalt), Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i C. Clyne, pełnomocnicy), IML Industria Meccanica Lombarda Srl (przedstawiciel: R. Bierwagen, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-296/06 Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd przeciwko Radzie, oddalającego żądanie częściowego stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1136/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 205, s. 1) — Ustalenie marginesu dumpingu

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Spółka Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd pokrywa, poza własnymi kosztami, także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej oraz przez spółkę IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu — Rzeczpospolita Polska) — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-530/09) (¹)

(VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 52 lit. a) i art. 56 ust. 1 lit. b) i g) — Miejsce czynności podlegających opodatkowaniu — Miejsce opodatkowania — Tworzenie, wypożyczanie i montaż stoisk targowych)

(2011/C 370/15)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Strona pozwana: Minister Finansów

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 52 lit a) i art. 56 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Ustalenie miejsca opodatkowania — Zakwalifikowanie danej działalności handlowej jako świadczenie usług pomocniczych do działalności kulturalnej, artystycznej, sportowej, naukowej, edukacyjnej, rozrywkowej lub podobnej bądź jako świadczenie usług reklamy — Wynajem stanowisk targowych wystawcom

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy inter-

pretować w ten sposób, że świadczenie usług obejmujących tworzenie, czasowe udostępnianie oraz w razie potrzeby transport i montaż stoiska targowego lub wystawowego na rzecz klientów wystawiających towary lub usługi na targach i wystawach może być objęte zakresem:

— art. 56 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy — jeżeli stoisko to zostało zaprojektowane lub jest wykorzystywane w celach reklamowych;

— art. 52 lit. a) wskazanej dyrektywy — jeżeli rzeczzone stoisko powstało i jest udostępnione w ramach konkretnych targów lub wystawy o tematyce kulturalnej, artystycznej, sportowej, naukowej, edukacyjnej, rozrywkowej lub podobnej bądź też jest zgodne z modelem, którego formę, rozmiar, elementy składowe lub wygląd określił organizator konkretnych targów lub wystawy;

— art. 56 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy — jeżeli czasowe, odpłatne udostępnienie elementów tworzących to stoisko jest rozstrzygającym elementem wskazanego świadczenia usług.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. — Republika Austrii przeciwko Scheucher — Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GesmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH i Johannowi Zsifkovicowi; Komisja Europejska

(Sprawa C-47/10 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 87 WE i art. 88 ust. 2 i 3 WE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalne podstawy stwierdzenia nieważności — Pojęcie „zainteresowanej strony” — Uzasadnienie wyroków — Ciężar dowodu — Środki organizacji postępowania przed Sądem — Artykuły 64 i 81 regulaminu postępowania przed Sądem)

(2011/C 370/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie główne: Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, pełnomocnik, M. Núñez-Müller, J. Dammann, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Scheucher — Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GesmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH, Johann Zsifkovics (przedstawiciele: J. Hofer i T. Humer, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 Scheucher — Fleisch i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2004) 2037 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie pomocy państwa NN 34A/2000 dotyczącej austriackich programów jakości oraz znaków „AMA Biozeichen” i „AMA Gütesiegel” (Dz.U. 2005, C 105, s. 30) — Błędna wykładnia zawartego w art. 263 akapit czwarty TFUE pojęcia „dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie” — Naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE ze względu na to, że Sąd rozstrzygnął, iż Komisja ma obowiązek wszczęcia przewidzianego w tym przepisie postępowania — Naruszenie zasad rozkładu ciężaru dowodu — Niewystarczające uzasadnienie zaskarżonego wyroku — Brak przeprowadzenia koniecznych dowodów

Sentencja

- 1) *Odwołania główne i uboczne zostają oddalone.*
- 2) *Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.*
- 3) *Komisja Europejska pokrywa koszty własne.*

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Essen-NordOst przeciwko GFKL Financial Services AG

(Sprawa C-93/10) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 i art. 4 — Zakres stosowania — Pojęcia „odpłatne świadczenie usług” i „działalność gospodarcza” — Sprzedaż wierzytelności trudnych — Cena sprzedaży niższa od nominalnej wartości wierzytelności — Przejęcie przez nabywcę windykacji wierzytelności i ryzyka niewypłacalności dłużnika)

(2011/C 370/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Essen-NordOst

Strona pozwana: GFKL Financial Services AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 2 pkt 1, art. 4, art. 11 część A ust. 1 lit. a) oraz art. 13 część B lit. d) pkt 2 i 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system

podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Pojęcia odpłatnego świadczenia usług i działalności gospodarczej — Factoring — Nabywanie trudnych wierzytelności po cenie obliczonej w zależności od prawdopodobieństwa niewypłacalności dłużnika — Przejęcie przez faktora windykacji wierzytelności oraz ryzyka niewypłacalności dłużnika

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 i art. 4 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który na własne ryzyko nabywa trudne wierzytelności po cenie niższej od ich wartości nominalnej, nie świadczy odpłatnie usługi w rozumieniu art. 2 pkt 1 i nie dokonuje tym samym czynności z zakresu działalności gospodarczej objętej zakresem stosowania wspomnianej dyrektywy, jeżeli różnica między wartością nominalną tych wierzytelności a ceną ich sprzedaży odzwierciedla rzeczywistą ekonomiczną wartość owych wierzytelności w chwili sprzedaży.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. — Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-109/10 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie — Nadużycie pozycji dominującej — Naruszenie prawa do obrony — Dostęp do akt — Przesłuchanie przedsiębiorstwa)

(2011/C 370/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: P. Foriers, F. Louis, R. Jafferali i A. Vallery, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy, N. Coutrelis, adwokat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-57/01 Solvay przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/6/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 (WE) — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie (z wyjątkiem Zjednoczonego Królestwa oraz Irlandii) — Nadużycie pozycji dominującej — Naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie — Naruszenie prawa do obrony — Dotknięta błędem wcześniejsza definicja właściwego rynku geograficznego — Brak uzasadnienia — Nadzwyczajne okoliczności wskazujące na brak pozycji dominującej

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-57/01 Solvay przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/6/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 82 traktatu WE (sprawa COMP/33.133 — C: Węglan sodu — Solvay).
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami zarówno postępowania w pierwszej instancji, jaki i postępowania odwoławczego.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2011 r. — Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-110/10 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Naruszenie prawa do obrony — Dostęp do akt — Przesłuchanie przedsiębiorstwa)

(2011/C 370/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: P. Foriers, R. Jafferali, F. Louis i A. Vallery, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, F. Castillo de la Torre, pełnomocnik, N. Coutrelis, adwokat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-58/01 Solvay przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/5/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 (WE) — Konkurencja — Rynek sody we Wspólnocie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie — Naruszenie prawa do obrony

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-58/01 Solvay przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/5/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/33.133 — B: Węglan sodu — Solvay, CFK).

- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami zarówno postępowania w pierwszej instancji, jaki i postępowania odwoławczego.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-311/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2007/46/WE — Homologacja pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie — Niepełna transpozycja)

(2011/C 370/20)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i Ł. Habiak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1) lub brak powiadomienia o nich

Sentencja

- 1) Nie powiadamiając Komisji Europejskiej o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wykonujących dyrektywę 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającą ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczony dyrektywy.
- 2) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/46, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 48 rzeczony dyrektywy.
- 3) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-362/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/98/WE — Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego — Nieprawidłowa transpozycja lub brak transpozycji niektórych przepisów w wyznaczonym terminie)

(2011/C 370/21)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. La Pergola i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10 i 11 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.U. L 345, s. 90)

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji do polskiego porządku prawnego art. 2–4, 6–8, 10 i 11 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy tych artykułów.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société Groupe Limagrain Holding przeciwko Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer

(Sprawa C-402/10) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Rozporządzenia (EWG) nr 3665/87 i 565/80 — Refundacje wywozowe — Refundacja wypłacona zaliczką — Towary objęte procedurą składu celnego — Brak ewidencji towarowej — Dowód na okoliczność dokonania wywozu towarów — Pobranie w całości lub w części refundacji związanej z tym wywozem — Obowiązek zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty — Zastosowanie zwiększenia kwoty do zwrotu)

(2011/C 370/22)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Groupe Limagrain Holding

Strona pozwana: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351, s. 1), w związku z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 62, s. 5) — Objęcie towarów procedurą składu celnego w celu wywozu ze wstępnym finansowaniem refundacji wywozowej — Zwrot otrzymanych zaliczek w braku ewidencji towarów — Warunki zwrotu

Sentencja

1) Przepisy prawa Unii dotyczące wstępnego finansowania refundacji wywozowych należy interpretować w ten sposób, że prowadzenie zgodnie z uregulowaniami celnymi Unii ewidencji towarowej produktów poddanych dozorowi celnemu stanowi przesłankę wypłaty zaliczki na poczet refundacji wywozowej do tych produktów. Niemniej pozostające wątpliwości co do dokładności niektórych wpisów lub związane z rozbieżnościami w tej ewidencji towarowej można wyjaśnić za pomocą innych uzupełniających dokumentów, jeżeli dokumenty te zostaną uznane za wystarczające przez właściwe organy krajowe.

2) Przepisy prawa Unii dotyczące wstępnego finansowania refundacji wywozowych należy interpretować w ten sposób, że:

— jeżeli nie spełniono obowiązku prowadzenia zgodnie z uregulowaniami celnymi Unii ewidencji towarowej produktów poddanych dozorowi celnemu na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 565/80 i w zakresie w jakim tego obowiązku nie spełniono, dowód na okoliczność, że wywieziono towary podobne co do ilości i rodzaju do towarów określonych w deklaracji płatności zaliczki nie jest wystarczający, aby kwotę refundacji wywozowej można było uznać za należną eksporterowi;

— w przypadku gdy eksporter powinien zwrócić, ze względu na uchybienie obowiązku prowadzenia ewidencji towarowej dla produktów złożonych w składzie celnym, całość lub część kwot otrzymanych tytułem zaliczki na poczet refundacji wywozowej, należy zastosować do kwoty do zwrotu podwyżkę o 20 % określoną w art. 33 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmniejszonego między innymi rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1708/93 z dnia 30 czerwca 1993 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Republika Słowacka) — Tanoarch s.r.o. przeciwko Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-504/10) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Prawo do odliczenia — Cesja udziału w prawie do wynalazku przysługującym kilku przedsiębiorstwom na przedsiębiorstwo mające prawo do korzystania z tego wynalazku w całości — Praktyka stanowiąca nadużycie)

(2011/C 370/23)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tanoarch s.r.o.

Strona pozwana: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), a w szczególności jej art. 2 pkt 1 — Cesja udziału w prawie do wynalazku przysługującym kilku przedsiębiorstwom na przedsiębiorstwo mające już prawo do korzystania z tego wynalazku w całości — Ewentualne istnienie prawa do odliczenia podatku naliczonego

Sentencja

- 1) Podatnik w zasadzie może powołać się na prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub podlegającego zapłacie z tytułu odpłatnego świadczenia usługi, jeżeli właściwe prawo krajowe dopuszcza cesję udziału we współwłasności wynalazku przysługującego prawo do niego.
- 2) Do sądu krajowego należy ustalenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych charakteryzujących świadczenie usług będące przedmiotem sporu przed tym sądem, istnienia lub braku nadużycia prawa w odniesieniu do prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Belgia) — Deli Ostrich NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-559/10) ⁽¹⁾

(Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Zamrożone mięso wielebłędów niehodowlanych — Zaklasyfikowanie do podpozycji 0208 90 40 (inne rodzaje dziczyzny) lub podpozycji 0208 90 95 (pozostałe))

(2011/C 370/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deli Ostrich NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Wspólna taryfa celna — Pozycje taryfowe — Mięso wielebłędów niehodowlanych — Klasyfikacja do podpozycji 0208 90 40 (dzczyzna) lub do podpozycji 0208 90 95 (pozostałe)

Sentencja

Nomenklaturę scaloną, stanowiącą załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że mięso wielebłędów powinno być klasyfikowane jako należące do podpozycji 0208 90 40 jako „inne rodzaje dziczyzny”, jeżeli wielebłędy, z których pochodzi to mięso, żyły na wolności i były przedmiotem polowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-601/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi dodatkowe związane z katas-trem i z zagospodarowaniem przestrzennym — Procedura negocjacyjna bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu)

(2011/C 370/25)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: S. Chala i D. Tsagkaraki, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy Rady 92/50/WE z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1) oraz art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia — Umowa w sprawie usług dodatkowych związanych z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym — Gminy Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa

Sentencja

1) Republika Grecka, udzielając w procedurze negocjacyjnej, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, zamówień publicznych mających za przedmiot usługi dodatkowe związane z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym, które nie były objęte pierwotnym zamówieniem gmin Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy Rady 92/50/WE z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/52/WE z dnia 13 października 1997 r. oraz na podstawie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 16 września 2011 r. — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csaba Csipai i Viktória Csipai

(Sprawa C-472/11)

(2011/C 370/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Banif Plus Bank Zrt..

Strona pozwana: Csaba Csipai i Viktória Csipai.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG (¹) jest postępowanie sądu krajowego, który w przypadku, gdy

ustali istnienie nieuczciwego warunku, nawet bez wniosku stron w tym zakresie informuje strony, że stwierdza nieważność czwartego zdania 29 warunku ogólnych warunków umowy pożyczki podpisanej pomiędzy stronami postępowania? Nieważność wynika z naruszenia przepisów prawa, a dokładniej, z art. 1 ust. 1 lit. c) i art. 2 lit. j) rozporządzenia rządowego nr 18/1999?

2) W związku z pytaniem pierwszym, czy sąd jest uprawniony do żądania od stron postępowania złożenia oświadczenia dotyczącego wspomnianego warunku umownego w taki sposób, aby można było usunąć skutki prawne ewentualnie nieuczciwego charakteru warunku i osiągnąć cele, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13?

3) Czy w wyżej opisanych okolicznościach, w chwili oceny nieuczciwego warunku umownego, sąd jest uprawniony do tego, aby oceniać każdy warunek umowny, czy też może oceniać tylko te warunki, na których opiera swoje roszczenie strona zawierająca umowę z konsumentem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 26 września 2011 r. — IBIS S.r.l. przeciwko PARTIUM '70 Műanyagipari Zrt.

(Sprawa C-490/11)

(2011/C 370/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Hajdú-Bihar Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: IBIS S.r.l.

Strona pozwana: PARTIUM '70 Műanyagipari Zrt.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 45 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że sąd w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie orzeczenia, może odrzucić w postępowaniu w przedmiocie środka zaskarżenia określonym w tym art. 45, wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, w przypadku gdy wystawiono zaświadczenie określone w art. 54 tego rozporządzenia, mimo że nie zostały spełnione wymogi ustanowione w art. 66 ust. 2 lit. a) lub b) tego rozporządzenia?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej jak należy interpretować art. 35 ust. 3 tego rozporządzenia w związku ze stosowaniem art. 66 tego rozporządzenia?

3) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie zaświadczenia wystawionego przez sąd pochodzenia odrzucić wnioszek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, w przypadku gdy orzeczenie, do którego wystawiono zaświadczenie zawierało zapis na sąd polubowny?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 23 września 2011 r. — Fruition Po Limited przeciwko Minister of Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Sprawa C-500/11)

(2011/C 370/28)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fruition Po Limited

Strona pozwana: Minister of Sustainable Farming and Food and Animal Health

Pytania prejudycjalne

1) Czy w okolicznościach, w których:

- państwo członkowskie rozważyło nadanie danemu podmiotowi statusu organizacji producentów w rozumieniu art. 11 rozporządzenia Rady nr 2200/96 (¹);
- cele i statut tego podmiotu były zgodne z wymogami określonymi w art. 11;
- na rzecz producentów zrzeszonych w ramach tego podmiotu świadczone były wszystkie usługi, jakie zgodnie z art. 11 powinna na ich rzecz świadczyć organizacja producentów; oraz
- przy świadczeniu znacznej części takich usług wskazany podmiot posługiwał się podwykonawcami;

art. 11 należy interpretować — zgodnie z zasadą pewności prawa — w ten sposób, że wymaga on, aby rzeczony podmiot sprawował w pewnym stopniu kontrolę nad tymi podwykonawcami?

- W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jakiego zakresu kontroli wymaga art. 11 zgodnie z jego prawidłową wykładnią?
- W szczególności, czy dany podmiot sprawował kontrolę w zakresie wymaganym przez art. 11, o ile w ogóle ją sprawował, w okolicznościach, w których:
 - podwykonawcy byli:

1) spółką, której 93 % udziałów znajdowało się w posiadaniu członków wskazanego podmiotu; oraz

2) spółką, której 50 % udziałów znajdowało się w posiadaniu tej pierwszej spółki i której statut przewidywał, że decyzje spółki winny być podejmowane jednogłośnie;

b) na żadnej z tych spółek nie ciążyło wynikające z umowy zobowiązanie do przestrzegania instrukcji udzielanych przez rzeczony podmiot w związku ze sporną działalnością; ale

c) ze względu na istnienie opisanej wyżej struktury udziałowej omawiany podmiot oraz jego podwykonawcy działali na zasadzie konsensusu?

4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania znaczenie ma okoliczność, że:

a) art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (nr) 1432/03 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (nr) 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów wyraźnie stanowił we właściwym okresie, że „państwa członkowskie określają warunki”, na jakich organizacja producentów może powierzyć stronom trzecim wykonanie swych zadań;

b) państwo członkowskie, o którym mowa w pytaniu pierwszym, nie określiło tych warunków we właściwym okresie?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, Dz.U. L 297, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Lecce (Włochy) w dniu 13 października 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadre Mbaye

(Sprawa C-522/11)

(2011/C 370/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Lecce

Strona (Strony) w postępowaniu przed sądem krajowym

Abdoul Khadre Mbaye

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE (¹) stoi na przeszkodzie ewentualnemu stosowaniu tej dyrektywy również wtedy gdy istnieją przepisy wewnętrzne (art. 10a T.U. 286/98 (ujednoliconych przepisów z zakresu imigracji)), które w przypadku nielegalnego wjazdu i pobytu przewidują środek w postaci wydalenia?

2) Czy dyrektywa w sprawie powrotów obywateli państw trzecich stoi na przeszkodzie ustanowieniu sankcji karnej za sam nielegalny pobyt cudzoziemca na terytorium krajowym niezależnej od zakończenia postępowania administracyjnego w sprawie powrotu, które przewidziane zostało w przepisach wewnętrznych i we wspomnianej dyrektywie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 18 października 2011 r. — Zuheyr Freyeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Sprawa C-528/11)

(2011/C 370/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuheyr Freyeh Halaf

Strona pozwana: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 (¹) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza, by państwo członkowskie przejęło odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl, jeżeli w przypadku osoby ubiegającej się o azyl nie występują osobiste okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia, i jeżeli w odniesieniu do państwa członkowskiego właściwego na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia ma miejsce przynajmniej jedna z następujących okoliczności:

a) w aktach Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, z których wynika, że właściwe z mocy prawa państwo członkowskie narusza przepisy Unii w dziedzinie azylu dotyczące warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl, dostępu do procedur lub jakości procedur rozpatrywania wniosków o azyl;

b) właściwe z mocy prawa państwo członkowskie nie odpowiedziało na wniosek o przyjęcie z powrotem zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003, a rozporządzenie to nie zawiera przepisów dotyczących przestrzegania zasady solidarności zgodnie z art. 80 TFUE?

2) Czy dla celów stosowania art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 jest dopuszczalne, by sąd krajowy państwa członkowskiego, przed którym wniesiono o zastosowanie tego rozporządzenia na podstawie twierdzeń o naruszeniu prawa Unii w dziedzinie azylu w państwie członkowskim właściwym na mocy jego art. 3 ust. 1, badał naruszenie tego prawa i wynikające z tego skutki dla praw osoby ubiegającej się o azyl, które gwarantowane są dla niej w prawie Unii w przypadku jej przekazania do właściwego państwa członkowskiego, bez stwierdzenia naruszenia przez to państwo członkowskie odnośnych przepisów prawa Unii przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu przewidzianym w prawie Unii?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące ustalenia kryteriów naruszenia prawa Unii:

Czy należy uwzględnić jedynie istotne naruszenia prawa Unii i jakimi kryteriami powinien posłużyć się sąd krajowy, aby ustalić te naruszenia dla celów zastosowania interpretowanego przepisu rozporządzenia nr 343/2003?

Czy naruszenie prawa Unii w dziedzinie azylu należy uznać za istotne tylko wtedy, gdy pociąga za sobą naruszenie jakiegokolwiek prawa zagwarantowanego osobie ubiegającej się o azyl w prawie Unii, czy musi być ono ograniczone do naruszenia prawa do azylu w rozumieniu art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Jeżeli na podstawie ogólnych kryteriów i standardów prawa Unii brak jest podstawy prawnej dla uwzględnienia wniosku danej osoby o udzielenie azylu, czy należy wtedy zbadać jedynie naruszenia warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwie członkowskim właściwym z mocy prawa?

3) Jaką treść ma prawo do azylu zgodnie z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 53 oraz w związku z definicją zawartą w art. 2 lit. c) i motywem 12 rozporządzenia nr 343/2003?

4) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że zezwala sądowi krajowemu państwa członkowskiego na przyjęcie założenia, że domniemanie przestrzegania zasady niewydalania i bezpiecznego państwa w rozumieniu motywu 2 tego rozporządzenia zostaje obalone względem państwa członkowskiego właściwego na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli nie zostało to stwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przy czym należy uwzględnić, co następuje:

— uznane uprawnienia nadzorcze Biura UNHCR, które wynikają z zobowiązania na mocy art. 78 ust. 1 TFUE do przestrzegania instrumentów prawa międzynarodowego w dziedzinie azylu i wyraźnie na mocy art. 21 dyrektywy Rady 2005/85/WE⁽²⁾ z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich, oraz

— przytoczone w aktach Biura UNHCR okoliczności faktyczne i wnioski, zgodnie z którymi właściwe na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 państwo członkowskie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie azylu?

- 5) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 w związku z istniejącym na podstawie art. 78 ust. 1 TFUE zobowiązaniem do przestrzegania instrumentów prawa międzynarodowego w dziedzinie azylu należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane zwrócić się w procedurze określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem nr 343/2003 o przedstawienie opinii do Biura UNHCR, jeżeli w aktach tego Biura przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, zgodnie z którymi właściwe na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 państwo członkowskie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie azylu?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Jeżeli nie wystąpi się o taką opinię Biura UNHCR, czy narusza to istotnie procedurę określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 343/2003 i czy naruszone zostaną przez to prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznego środka prawnego zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności również w świetle art. 21 dyrektywy 2005/85, który przewiduje prawo tego Biura do przedstawienia opinii przy rozpatrywaniu poszczególnych wniosków o udzielenie azylu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 50, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 września 2011 r. — Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-529/11)

(2011/C 370/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy aby rodzic mógł zostać uznany za „rodzica sprawującego faktycznie pieczę”, tak aby wywodzić prawo pobytu z uprawnienia dziecka powyżej 21. roku życia korzystającego z prawa dostępu do kształcenia na podstawie art. 12 rozporządzenia nr 1612/68 (obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011⁽¹⁾), dziecko to musi: i) pozostawać na utrzymaniu takiego rodzica; ii) zamieszkiwać w gospodarstwie domowym tego rodzica; oraz iii) otrzymywać od tego rodzica wsparcie emocjonalne?
- 2) Jeśli dla celów uzyskania takiego pochodnego prawa pobytu nie jest konieczne wykazanie przez rodzica spełnienia wszystkich powyższych warunków, to czy wystarczy wykazanie spełnienia tylko jednego z nich albo tylko dwóch z nich?
- 3) W odniesieniu do pkt ii) powyżej, czy można nadal uznawać, że dorosłe studiuje dziecko zamieszkuje w tym samym gospodarstwie domowym z jednym z rodziców lub z obojgiem rodziców, jeśli dziecko to mieszka poza domem na czas studiów (z wyjątkiem wakacji i niektórych weekendów)?
- 4) W odniesieniu do pkt iii) powyżej, czy wsparcie emocjonalne udzielane przez rodzica musi charakteryzować się szczególną cechą (mianowicie zażyłością lub bliskością fizyczną), czy też wystarczy, jeśli polega ono na normalnym związku emocjonalnym pomiędzy rodzicem a dorosłym dzieckiem?
- 5) Czy korzystanie przez nieprzerwany okres ponad pięć lat z wynikającego z prawodawstwa Unii prawa pobytu na mocy art. 12 rozporządzenia 1612/68 (obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011) kwalifikuje do uzyskania prawa stałego pobytu na podstawie rozdziału IV dyrektywy 2004/38/WE⁽²⁾ („dyrektywy o obywatelstwie”) dotyczącego „prawa stałego pobytu” oraz do uzyskania wydania na swoją rzecz karty pobytu na podstawie art. 19 tejże dyrektywy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova (Włochy) w dniu 21 października 2011 r. — Mattia Manzi, Compagnia Naviera Orchestra przeciwko Capitaneria di Porto di Genova

(Sprawa C-537/11)

(2011/C 370/32)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Genova

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mattia Manzi, Compagnia Naviera Orchestra

Strona pozwana: Capitaneria di Porto di Genova

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4a dyrektywy 1999/32/WE⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 2005/33/WE⁽²⁾ przyjętą również w świetle wejścia w życie załącznika VI do konwencji MARPOL należy dokonywać — z poszanowaniem międzynarodowej zasady dobrej wiary i zasady lojalnej współpracy między Wspólnotą a państwami członkowskimi — w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie dopuszczalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych wynosząca 1,5 % masowo nie ma zastosowania do statków pływających pod banderą państwa UE będącego stroną konwencji MARPOL 73/78, gdy znajdują się one w porcie państwa członkowskiego, które również jest stroną załącznika VI do konwencji MARPOL 73/78?
- 2) Jeżeli wykładni art. 4a dyrektywy 1999/32/WE zmienionej dyrektywą 2005/33/WE nie należy dokonywać w sposób wskazany w pytaniu pierwszym to czy rzeczony przepis — w zakresie w jakim przewiduje wynoszącą 1,5 % masowo dopuszczalną zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portów Wspólnoty, nawet jeżeli pływają pod banderą państwa nienależącego do UE będącego stroną załącznika VI do konwencji MARPOL na mocy którego poza obszarami kontroli emisji tlenków siarki ma zastosowanie dopuszczalna zawartość siarki wynosząca 4,5 % masowo — jest bezprawny ze względu na sprzeczność z ogólną zasadą prawa międzynarodowego pacta sunt servanda oraz z zasadą lojalnej współpracy między Wspólnotą a państwami członkowskimi, ponieważ wymusza na państwach członkowskich, które przystąpiły do załącznika VI i ratyfikowały go, uchybienie zobowiązaniom przyjętym przez nie w stosunku do innych państw będących stronami załącznika VI konwencji MARPOL 73/78?
- 3) Czy wykładni pojęcia regularnych usług, o którym mowa w art. 2 ust. 3g dyrektywy 1999/32/WE zmienionej dyrektywą

2005/33/WE należy dokonywać w ten sposób, iż do statków wykonujących „regularne usługi” zaliczają się również statki wycieczkowe?

⁽¹⁾ Dz.U. L 121, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 191, s. 59.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 21 października 2011 r. — Ottica New Line di Accardi Vincenzo przeciwko Comune di Campobello di Mazara

(Sprawa C-539/11)

(2011/C 370/33)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ottica New Line di Accardi Vincenzo

Strona pozwana: Comune di Campobello di Ma zara

Pozostali uczestnicy: Fotottica Media Vision di Luppino Natale Fabrizio e c. s.n.c.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej dotyczące swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że odpowiadają nadrzędemu interesowi publicznemu związanemu z wymogiem ochrony zdrowia ludzi przepisy krajowe, w niniejszym przypadku art. 1 ustawy autonomicznego regionu sycylijskiego nr 12 z 2004 r., które uzależniają tworzenie zakładów optycznych na terytorium państwa członkowskiego (w niniejszym przypadku na części tego terytorium) od ograniczeń związanych z gęstością zaludnienia i odległością między zakładami, które teoretycznie stanowią naruszenie wyżej wymienionych podstawowych swobód;
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy w świetle prawa Unii Europejskiej ograniczenie związane z gęstością zaludnienia (jeden zakład na osiem tysięcy mieszkańców) oraz ograniczenie związane z odległością (trzysta metrów między poszczególnymi zakładami), wprowadzone na mocy ustawy autonomicznego regionu sycylijskiego nr 12 z 2004 r., dotyczące tworzenia zakładów optycznych na terytorium regionu, należy uznać za właściwe do osiągnięcia celu związanego z wyżej wymienionym nadrzędym interesem publicznym;

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie zawarte w punkcie 1), czy w świetle prawa Unii Europejskiej ograniczenie związane z gęstością zaludnienia (jeden zakład na osiem tysięcy mieszkańców) oraz ograniczenie związane z odległością (trzysta metrów między poszczególnymi zakładami), wprowadzone na mocy ustawy

autonomicznego regionu sycylijskiego nr 12 z 2004 r., dotyczące tworzenia zakładów optycznych na terytorium regionu, są proporcjonalne, to znaczy nie są nadmierne w stosunku do założonego celu związanego z wyżej wymienionym nadrzędnym interesem publicznym.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Zhejiang Harmonic Hardware Products przeciwko Radzie(Sprawa T-274/07) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Prawo do obrony — Zobowiązanie cenowe — Zachowanie anonimowości skarżących)

(2011/C 370/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Harmonic Hardware Products Co. Ltd (Quzhou, Zhejiang, Chiny) (przedstawiciele: R. MacLean, solicitor i adwokat Y. Melin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez B. O'Connora, solicitor i E. McGovern, barrister)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy); Vale Mill (Rochdale) Ltd (Rochdale, Zjednoczone Królestwo); Pirola SpA (Mapello, Włochy); i Colombo New Scal SpA (Rovagnate, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Berrisch i G. Wolf)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 452/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. L 109, s. 12), w zakresie w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na przywóz desek do prasowania produkowanych przez skarżącą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 452/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy w zakresie, w jakim nakładają one ostateczne cło antydumpingowe i stanowią o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na deski do prasowania produkowane przez Zhejiang Harmonic Hardware Products Co. Ltd.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Zhejiang Harmonic Hardware Products.
- 3) Komisja Europejska, Vall Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA i Colombo New Scale SpA pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 22.9.2007.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Walton przeciwko Komisji(Sprawa T-37/08) ⁽¹⁾

(Wykonanie budżetu — Odzyskanie — Potrącenie wierzytelności — Skutek wsteczny — Wyrok Sądu zasądający od Komisji odszkodowanie wraz z odsetkami — Wierzytelność pewna, wyrażona w kwocie pieniężnej i wymagalna)

(2011/C 370/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Robert Walton (Oksford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Beard, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Currell, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 16 listopada 2007 r. dotyczącej odzyskania poprzez potrącenie kwoty w wysokości 36 551,58 EUR należnej jej od skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 16 listopada 2007 r., w zakresie w jakim uwzględnia ona odsetki naliczone po dniu 12 lipca 2007 r. w kwotach podlegających potrąceniu.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Elliniki Nafpigokataskevastiki i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-384/08) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Przemysł stoczniowy — Pomoc przyznana przez władze greckie w formie gwarancji odszkodowania — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania państwu — Zasoby państwowe — Kryterium inwestora prywatnego)

(2011/C 370/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Nafpigokataskevastiki AE Chartofylakeiou (Chaidari, Grecja), Howaldtswerke-Deutsche Werft GmbH (Kilonia, Niemcy) i ThyssenKrupp Marine Systems AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Soltész i C. von Köckritz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, M. Konstantinidis i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Trapeza Peiraios AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas, I. Ktenidis i C. Apalagaki)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 16 decyzji Komisji 2009/610/WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 16/04 (ex NN 29/04, CP 71/02 i CP 133/05) udzielonej przez Grecję na rzecz Hellenic Shipyards SA (Dz.U. 2009, L 225, s. 104).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Elliniki Nafpigokataskevastiki AE Chartofylakeiou, Howaldtswerke-Deutsche Werft GmbH i ThyssenKrupp Marine Systems AG zostają obciążone, poza swoimi własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, jak również przez Trapeza Peiraios AE.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Idromacchine i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-88/09) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Pomoc państwa — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego — Wzmianka szkodliwa dla spółki będącej osobą trzecią — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, która przyznaje uprawnienia jednostkom — Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej — Szkody niemajątkowe — Szkody majątkowe — Związek przyczynowy — Odsetki za zwłokę i odsetki wyrównawcze)

(2011/C 370/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Idromacchine Srl (Porto Marghera, Włochy), Alessandro Capuzzo (Mirano, Włochy) i Roberto Capuzzo (Mogliano Veneto, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci W. Viscardini i G. Donà)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Grespan i E. Righini, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata F. Ruggeri Laderchi)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie zmierzająca do uzyskania naprawienia szkód poniesionych jakoby na skutek opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nieprawdziwych informacji naruszających wizerunek i reputację Idromacchine zawartych w decyzji Komisji C(2002) 5426 wersja ostateczna z dnia 30 grudnia 2004 r. „Pomoc państwa — Włochy — Pomoc państwa N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 i C 48/2004

(ex N 595/2003) — Przedłużenie trzyletniego terminu oddania do użytku chemikaliowca — Zaproszenie do składania uwag zgodnie z art. 88 ust. 2 (WE)”

Sentencja

- 1) Zasadza się od Komisji Europejskiej na rzecz Idromacchine Srl zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 20 tys. EUR tytułem szkody niemajątkowej, którą poniosła ta ostatnia.
- 2) Kwota zadośćuczynienia należna Idromacchine zostanie powiększona o odsetki wyrównawcze za okres od dnia 18 lutego 2005 r. do dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, według stóp procentowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla głównych operacji refinansowania dla odnośnego okresu, powiększonych o dwa punkty procentowe.
- 3) Kwota zadośćuczynienia należna Idromacchine zostanie powiększona o odsetki za zwłokę, za okres od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do czasu całkowitej zapłaty tego zadośćuczynienia, według stóp procentowych ustalonych przez EBC dla głównych operacji refinansowania dla odnośnego okresu, powiększonych o dwa punkty procentowe.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) Komisja pokrywa koszty własne oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Idromacchine, Alessandra Capuzza i Roberta Capuzza, którzy pokrywają jedną trzecią własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Esprit International przeciwko OHIM — Marc O'Polo International (Przedstawienie litery na kieszeni)

(Sprawa T-22/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego literę na kieszeni — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy przedstawiający literę — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 370/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Esprit International LP (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Treis i E. M. Strobel, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schöffner, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Marc O'Polo International GmbH (Stephanskirchen, Niemcy) (przedstawiciele: A. Gaul, V. Spitz, T. Golda i S. Kirschstein-Freund, adwokaci).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 listopada 2009 r. (sprawa R 1666/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Marc O'Polo International GmbH a Esprit International LP.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Esprit International LP zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Ben Ri Electrónica przeciwko OHIM — Sacopa (LT LIGHT-THECNO)

(Sprawa T-143/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LT LIGHT-THECNO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy LT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 370/39)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ben Ri Electrónica, S.A. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: A.I. Alejos Cutuli, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Sacopa, SAU (Sant Jaume de Llierca, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 lutego 2010 r. (sprawa R 1652/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ben Ri Electrónica, S.A. a Sacopa, SAU.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 3 lutego 2010 r. (sprawa R 1625/2008-4).
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.

- 3) OHIM pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Ben Ri Electrónica, S.A.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Three-N-Products Private przeciwko OHIM — Shah (AYUURI NATURAL)

(Sprawa T-313/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AYUURI NATURAL — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe AYUR — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 370/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Three-N-Products Private Ltd (New Delhi, Indie) (przedstawiciel: adwokat C. Jäger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM byli również, interwenienci przed Sądem: Sheilesh Shah (Wembley, Zjednoczone Królestwo); i Akhil Shah (Wembley) (przedstawiciel: M. Chapple, barrister).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 czerwca 2010 r. (sprawa R 1005/2009-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Three-N-Products Private Ltd a S. Shahem i A. Shahem, M. M. Shah.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 czerwca 2010 r. (sprawa R 1005/2009-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Three-N-Products Private Ltd.
- 3) Sheilesh Shah i Akhil Shah pokrywają własne koszty, jak również niezbędne koszty poniesione przez Three-N-Products Private Ltd w ramach postępowania przed Czwartą Izłą Odwoławczą.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 października 2011 r. — Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/09) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Program MEDA I — Umowa o finansowaniu — Upoważnienie udzielone Unii Europejskiej w celu ściągnięcia wierzytelności należnych Królestwu Maroka od podmiotu trzeciego — Nota obciążeniowa — Ponaglenie — Akty nierozzerwalnie związane z umową — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2011/C 370/41)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril — Construção, ACE (Porto, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci A. Pinto Cardoso i L. Fuzeta da Ponte)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.-M. Rouchaud-Joët i S. Delaude, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokata R. Farię da Cunha)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, noty obciążeniowej nr 3230905272 wystawionej przez Komisję dnia 12 czerwca 2009 r., a po drugie, pisma z dnia 3 sierpnia 2009 r., którym Komisja nakazała zapłatę żądanej w nocie obciążeniowej kwoty wraz z odsetkami za zwłokę.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril — Construção, ACE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC PAIEMENT)

(Sprawa T-497/11)

(2011/C 370/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Euro-Information — Européenne de traitement de l'information (Strasburg, Francja) (przedstawiciel: A. Grolée, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie R 370/2011-2;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami strony skarżącej poniesionymi w postępowaniu przed OHIM i w ramach niniejszej skargi

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „EURO AUTOMATIC PAIEMENT” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38, 42 i 45.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgłoszony do rejestracji znak towarowy nie ma charakteru opisowego.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2011 r. — Luxembourg Patent Co. przeciwko OHIM — DETEC (FIREDETEC)

(Sprawa T-527/11)

(2011/C 370/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luxembourg Patent Co. SA (Lintgen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat K. Manhaeve)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL (DETEC) (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie R 736/2010-4 w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw strony go wnoszącej wobec zgłoszenia przez stroną skarżącą znaku towarowego dla „urządzeń do gaszenia ognia; urządzeń do gaszenia ognia automatycznie i samodzielnie wykrywających i gaszących pożary” z klasy 9 oraz „opracowywania gaśnic i urządzeń do gaszenia ognia” z klasy 42; i

— obciążenie OHIM — i w razie potrzeby — Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL solidarnie kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FIREDETEC” dla towarów z klasy 1, 9, 17 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4904389

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii graficzny znak towarowy nr 1759982 „DETEC” dla towarów z klasy 9; zarejestrowany w Hiszpanii graficzny znak towarowy nr 1759983 „DETEC” dla usług z klasy 37; graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 3813219 „DETEC Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL” dla towarów i usług z klas 9, 37 i 45

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2011 r. — ALOUMINION przeciwko Komisji

(Sprawa T-542/11)

(2011/C 370/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Alouminion A.E. (Maroussi, Grecja) (przedstawiciele: G. Dellis i N. Korogiannákis, dikigori)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. C(2011) 4916 wersja ostateczna, w sprawie pomocy państwa nr C 2/2010 (ex NN 62/2009) przyznanej przez Grecję na rzecz Alouminion tis Elladas A.E;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda na podstawie art. 263 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. C(2011) 4916 wersja ostateczna nr C 2/2010 (ex NN 62/2009) (zwanej dalej „decyzją”) w sprawie pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwu Alouminion tis Elladas A.E. wiążącego się z konsekwencjami, o których mowa w art. 266 ust. 1 TFUE.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów:

— naruszenie art. 1 rozporządzenia nr 659/1999 i naruszenie przepisów dotyczących podziału kompetencji pomiędzy Komisję i sądy krajowe oraz naruszenie prawa do ochrony sądowej. Komisja dokonała oceny okoliczności faktycznych w sposób oczywiście błędny, uwzględniła oczywiście błędne czynniki, dopuściła się oczywistego naruszenia prawa uznając rzekomą pomoc za „nową”. Sporny środek został przyjęty na podstawie systemu identycznego z systemem rzekomej pomocy a zaskarżona decyzja Komisji nie została wystarczająco uzasadniona;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję istnienia korzyści, brak zastosowania przez nią kryterium prywatnego przedsiębiorcy i niezbadanie występowania obiektywnych względów handlowych uzasadniających taryfę umowną z 1960 r;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję selektywnego charakteru pomocy pomimo ciążącego na DEI (Dimosia Epichirisi Ilektrismu (państwowym zakładzie produkcji energii elektrycznej)) obowiązku jednolitego określenia taryf dla jednolitych kategorii klientów i różnego określenia taryf dla różnych kategorii klientów, według stopnia ich odmienności;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję zmian w handlu między państwami członkowskimi i wywieranego na niego wpływu mimo że skarżąca nie uzyskuje żadnej korzyści w stosunku do innych przedsiębiorstw z sektora aluminium biorąc pod uwagę jednolite cechy aluminium i jawność cen ustalonych w cenie giełdowej;

— błędna metodologia przy obliczaniu wysokości rzekomej korzyści;

— naruszenie obowiązku uzasadnienia i

— naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na wcześniejsze stanowisko Komisji zgodnie z którym ustalanie przez DEI cen w umowach na korzyść skarżącej nie stanowiło bezprawnie przyznanej pomocy oraz naruszenie przysługującego skarżącej prawa do obrony.

**Skarga wniesiona w dniu 19 października 2011 r. —
Assaad przeciwko Radzie**

(Sprawa T-550/11)

(2011/C 370/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nizar Assaad (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: G. Martin, Solicitor, M. Lester i A. Sutton, Barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 843/2011 z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 218, s. 1) oraz decyzji wykonawczej Rady 2011/515/WPZiB z dnia 23 sierpnia 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 218, s. 20) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało dodane do wykazu zamieszczonego w załączniku do decyzji 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r.⁽¹⁾ oraz w załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r.⁽²⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, bez uszczerbku dla sformułowanego powyżej żądania głównego, wykreślenie słów „finansowanie bojówek Szabiha w prowincji Latakia” wpisanych do załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 843/2011 i decyzji wykonawczej Rady 2011/515/WPZiB oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez pozwaną przysługujących skarżącemu podstawowych praw człowieka do obrony oraz do skutecznej ochrony sądowej, jako że:
 - skarżący nie został uprzedzony o objęciu go spornymi środkami i nie został nawet poinformowany, gdy zaskarżone środki zostały ogłoszone;
 - stawiane mu zarzuty, ani propozycja objęcia go tymi środkami nie zostały podane do jego wiadomości i nie miał prawa do bycia wysłuchanym na procesie, w którym stawiane mu zarzuty mogłyby zostać należycie przedstawione, na zarzuty te mogłyby zostać udzielona odpowiedź i zarzuty te mogłyby zostać stosownie zbadane oraz
 - zaskarżone środki nie przewidują żadnej procedury podania do wiadomości skarżącemu dowodów, na

których oparta została decyzja o zamrożeniu aktywów, ani procedury umożliwiającej mu zajęcie stanowiska w przedmiocie tych dowodów przed sądem kompetentnym w przedmiocie oceny stanowiska skarżącego i dowodów przeciwko niemu.

- 2) Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że pozwana nie uzasadniła względem skarżącego w dostateczny sposób objęcia go wykazem, jako że:
 - skarżącemu nie wskazano żadnego powodu zanim zaskarżone środki zostały ogłoszone;
 - „powody objęcia wykazem” nie dostarczają skarżącemu dostatecznych informacji umożliwiających mu zrozumienie, dlaczego pozwana uważa, że skarżący powinien zostać objęty wykazem oraz
 - brak jest jakiegokolwiek wskazówki co do zakresu, w jakim skarżący miałby być odpowiedzialny za represje ludności cywilnej w Syrii.

— zaskarżone środki mają znaczący i długotrwały wpływ na jego prawa podstawowe oraz

— zaskarżone środki są nieuzasadnione w odniesieniu do skarżącego, a pozwana nie wykazała, że zamrożenie wszystkich aktywów oraz zakaz podróży stanowią najmniej dotkliwe środki gwarantujące realizację celu zgodnego z prawem, ani że szkoda i krzywda poniesione przez skarżącego i jego rodzinę są uzasadnione i proporcjonalne.

- 3) Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że pozwana naruszyła, bez uzasadnienia i nieproporcjonalnie, prawa podstawowe skarżącego, w szczególności jego prawo do własności, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo do dobrego imienia i prawo do poszanowania życia prywatnego oraz rodzinnego, jako że:
 - zaskarżone środki mają znaczący i długotrwały wpływ na jego prawa podstawowe oraz
 - zaskarżone środki są nieuzasadnione w odniesieniu do skarżącego, a pozwana nie wykazała, że zamrożenie wszystkich aktywów oraz zakaz podróży stanowią najmniej dotkliwe środki gwarantujące realizację celu zgodnego z prawem, ani że szkoda i krzywda poniesione przez skarżącego i jego rodzinę są uzasadnione i proporcjonalne.

— zaskarżone środki mają znaczący i długotrwały wpływ na jego prawa podstawowe oraz

— zaskarżone środki są nieuzasadnione w odniesieniu do skarżącego, a pozwana nie wykazała, że zamrożenie wszystkich aktywów oraz zakaz podróży stanowią najmniej dotkliwe środki gwarantujące realizację celu zgodnego z prawem, ani że szkoda i krzywda poniesione przez skarżącego i jego rodzinę są uzasadnione i proporcjonalne.

- 4) Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że decydując o zastosowaniu tych środków ograniczających wobec skarżącego pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, jako że:
 - oczywiste jest, iż pozwana nie przeprowadziła żadnej oceny w odniesieniu do kwestii, czy skarżącemu można rzeczywiście uznać za „odpowiedzialnego” za brutalne represje wobec ludności cywilnej Syrii;
 - ewentualnie, jeżeli taka ocena została przeprowadzona, w zakresie, w jakim skarżący może w ogóle zająć stanowisko w tej kwestii, pozwana popełniła błąd dochodząc do wniosku, że istnieje uzasadnienie dla objęcia skarżącego zaskarżonymi środkami.

— oczywiste jest, iż pozwana nie przeprowadziła żadnej oceny w odniesieniu do kwestii, czy skarżącemu można rzeczywiście uznać za „odpowiedzialnego” za brutalne represje wobec ludności cywilnej Syrii;

— ewentualnie, jeżeli taka ocena została przeprowadzona, w zakresie, w jakim skarżący może w ogóle zająć stanowisko w tej kwestii, pozwana popełniła błąd dochodząc do wniosku, że istnieje uzasadnienie dla objęcia skarżącego zaskarżonymi środkami.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 121, s. 11)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 121, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2011r. — BSI przeciwko Radzie**(Sprawa T-551/11)**

(2011/C 370/46)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Brugola Service International Srl (BSI) (Cassano Magnago, Włochy) (przedstawiciele: S. Baratti i M. Farneti, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. L 194, s. 6);
- orzeczenie, zgodnie z art. 277 TFUE, że nie znajduje zastosowania rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51);
- orzeczenie, zgodnie z art. 277 TFUE, że nie znajduje zastosowania rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 29, s. 1);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach swojej skargi skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego (WE) nr 723/2011 na podstawie art. 263 TFUE, w zakresie w jakim jego podstawą prawną i logiczną jest rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 oraz rozporządzenie (WE) nr 91/2009, co do których żąda się odstąpienia od ich stosowania, zgodnie z art. 277, z uwagi na następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy oparty na niezgodności z prawem rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, a zatem również rozporządzenia (WE) nr 91/2009 z uwagi na naruszenie prawa poprzez naruszenie art. 6.10 i art. 9.2 Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu (WTO) w zakresie w jakim nakłada ono ogólnokrajowe cło na dostawców z siedzibą w krajach nieposiadających gospo-

darki rynkowej, które nie wykazały, że spełniają wymogi, o których mowa w art. 9 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

- 2) Zarzut drugi oparty na niezgodności z prawem rozporządzenia (WE) nr 91/2009 z uwagi na brak dostatecznego uzasadnienia i oczywisty błąd w ocenie, gdyż Komisja błędnie uzależniła przyznanie indywidualnego traktowania od wykazania przez chińskich producentów, że spełnione są wymogi przewidziane w art. 9 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, z naruszeniem art. 6.10 i art. 9.2 Porozumienia Antydumpingowego WTO.
- 3) Zarzut trzeci oparty na niezgodności z prawem wykorzystanej w rozporządzeniu (WE) nr 91/2009 wykładni pojęcia „znaczącej części” przemysłu wspólnotowego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 z uwagi na naruszenia prawa poprzez naruszenie art. 4.1 i art. 3.1 Porozumienia Antydumpingowego WTO a także z uwagi na oczywisty błąd w ocenie.
- 4) Zarzut czwarty oparty na niezgodności z prawem rozporządzenia (WE) nr 91/2009 z uwagi na naruszenie prawa poprzez naruszenie art. 2.4, art. 6.2 i art. 4 Porozumienia Antydumpingowego WTO oraz art. 2 ust. 10, art. 6 ust. 8, art. 20 ust. 2 i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, a także z uwagi na oczywisty błąd w ocenie, gdyż Komisja określiła margines dumping na podstawie niewłaściwego porównania między wartością normalną a ceną eksportową i nie przekazała w odpowiednim czasie producentom z Chińskiej Republiki Ludowej informacji koniecznych do zapewnienia możliwości skorzystania z prawa do obrony.
- 5) Ponadto skarżąca powołuje się na niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (WE) nr 723/2011, w zakresie w jakim w sposób niezależny charakteryzuje się ono brakiem dochodzenia i brakiem dostatecznego uzasadnienia, gdyż Komisja nie przedstawiła informacji dotyczących wysokości średnich cen eksportowych, produktów oraz kategorii towarowych, na podstawie których została określona wartość normalna i obliczony w ten sposób margines dumpingu.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2011 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji**(Sprawa T-554/11)**

(2011/C 370/47)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i M. Dermizakis,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej odmawiającej dokonania płatności należnych skarżącej i zamiast tego żądającej zwrotu kwoty wypłaconej już w ramach wykonania umowy EuropeAid/124378/D/SER/TN (nr 2007/145-464), przekazanej skarżącej pismem z dnia 8 sierpnia 2011 r. (réf.: C&F/2011/D/001101), a także załączoną do niego notą obciążeniową;
- stwierdzenie nieważności wszystkich późniejszych decyzji pozwanej w tej sprawie, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, postanawiając, iż skarżąca powinna zwrócić określoną kwotę zamiast otrzymać kwotę należną za wykonane, zaakceptowane i zatwierdzone prace.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana dokonała błędnej interpretacji swojego prawa do odzyskania żądanej kwoty i podstawy prawnej tego prawa, przez co naruszyła art. 79 zasad wykonania rozporządzenia finansowego⁽¹⁾. Pozwana nie wzięła bowiem pod uwagę potwierdzenia widniejącego na kartach czasu pracy ekspertów zatrudnionych przez skarżącą, ani zakresu wykonanych przez nich i we właściwy sposób zatwierdzonych prac, tym bardziej, że żaden komentarz na temat wykonanych prac nie został przedstawiony *in tempore non suspecto*. (**Or. 2**)
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zasady dobrej wiary i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ze względu na to, że:
 - pozwana odmówiła zapłaty kwot należnych za zatwierdzone i zaakceptowane prace;
 - pozwana nie powiadomiła skarżącej w stosownym czasie o wątpliwościach dotyczących swojego obowiązku zapłaty na rzecz skarżącej kwot zbadanych przez audytora, oraz
 - pozwana zachęcała skarżącą do kontynuowania prac przez okres dwunastu miesięcy i do świadczenia usług w oparciu o założenie, że za te prace otrzyma ona wynagrodzenie.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz prawa do obrony, ponieważ pozwana odmówiła zapłaty należnych kwot i zamiast tego nakazała skarżącej zwrot określonej kwoty, bez przedstawienia jakiegokolwiek analizy bądź uzasadnienia swojej decyzji w odniesieniu do tych kwot.

- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że wykonanie zaskarżonej decyzji stanowiłoby nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2011 r. — Elsid i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-557/11)

(2011/C 370/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elsid SA (Titu, Rumunia), ESD-SIC BV (Delfzijl, Niderlandy), ESK-SIC GmbH (Frechen, Niemcy) i Navarro SIC, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 5934 końcowej z dnia 24 sierpnia 2011 r. oddalającej wniosek o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych stosowanych względem przywozów węgliku krzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, w których podkreśla niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący:

- naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 5 ust. 4 TUE. Równoległe albo tytułem pomocniczym, dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistych błędów w ocenie przy stosowaniu surowszych niż wystarczające wymogów dowodowych przy ocenie dopuszczalności wniosku o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia.

2) Zarzut drugi dotyczący:

- naruszenia zasady dobrej administracji i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Równoległe albo tytułem pomocniczym, dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu, że chiński eksport do Stanów Zjednoczonych nie był porównywalny z produkcją europejskich przedsiębiorstw przemysłowych w Unii Europejskiej, a także przy błędnym przyjęciu wniosku, że niższa cena ekspor-

towa stosowana przez przedsiębiorstwa chińskie przy eksporcie do Stanów Zjednoczonych w porównaniu z ceną stosowaną przez europejskie przedsiębiorstwa przemysłowe na rynku Unii nie powinna wobec tego spowodować ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

2011/C 370/37	Sprawa T-88/09: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. — Idromacchine i in. przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Pomoc państwa — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego — Wzmianka szkodliwa dla spółki będącej osobą trzecią — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, która przyznaje uprawnienia jednostkom — Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej — Szkody niemajątkowe — Szkody majątkowe — Związek przyczynowy — Odsetki za zwłokę i odsetki wyrównawcze) 23
2011/C 370/38	Sprawa T-22/10: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Esprit International przeciwko OHIM — Marc O'Polo International (Przedstawienie litery na kieszeni) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego literę na kieszeni — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy przedstawiający literę — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 23
2011/C 370/39	Sprawa T-143/10: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Ben Ri Electrónica przeciwko OHIM — Sacopa (LT LIGHT-THECNO) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LT LIGHT-THECNO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy LT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 24
2011/C 370/40	Sprawa T-313/10: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2011 r. — Three-N-Products Private przeciwko OHIM — Shah (AYUURI NATURAL) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AYUURI NATURAL — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe AYUR — Względna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 24
2011/C 370/41	Sprawa T-335/09: Postanowienie Sądu z dnia 21 października 2011 r. — Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Program MEDA I — Umowa o finansowaniu — Upoważnienie udzielone Unii Europejskiej w celu ściągnięcia wierzytelności należnych Królestwu Maroka od podmiotu trzeciego — Nota obciążeniowa — Ponaglenie — Akty nierozzerwalnie związane z umową — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność) 25
2011/C 370/42	Sprawa T-497/11: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC PAIEMENT) 25
2011/C 370/43	Sprawa T-527/11: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2011 r. — Luxembourg Patent Co. przeciwko OHIM — DETEC (FIREDETEC) 25
2011/C 370/44	Sprawa T-542/11: Skarga wniesiona w dniu 6 października 2011 r. — ALOUMINION przeciwko Komisji 26
2011/C 370/45	Sprawa T-550/11: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2011 r. — Assaad przeciwko Radzie 27
2011/C 370/46	Sprawa T-551/11: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2011 r. — BSI przeciwko Radzie 28
2011/C 370/47	Sprawa T-554/11: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji 28
2011/C 370/48	Sprawa T-557/11: Skarga wniesiona w dniu 24 października 2011 r. — Elsid i in. przeciwko Komisji 29

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

